USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **E. E. A. M. E.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2022, č. j. CPR-27998-6/ČJ-2021-930310-V244, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2022, č. j. 34 A 12/2022 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Egypta, kterého na jeho cestě (v úkrytu na podvozku automobilu) do Itálie zadržela policejní hlídka na parkovišti bývalého hraničního přechodu Lanžhot. Na území České republiky pobýval bez oprávnění k pobytu.

[2] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 8. 9. 2021, č. j. KRPB-162109-20/ČJ-2021-060022-SVZ bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), uloženo správní vyhoštění na dobu 2 roky a stanovena doba k vycestování (dále též jen „rozhodnutí o správním vyhoštění"). Následné odvolání žalobce žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí") zamítla.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Brně v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Krajský soud považoval zjištěný skutkový stav ve vztahu k důvodům znemožňujícím vycestování žalobce do země původu za dostatečný. Uvedl, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra je přezkoumatelné, neboť zohlednilo žalobcem nově uvedené důvody znemožňující vycestování a jeho závěry jsou dostatečně podloženy zjištěnými informacemi o zemi původu žalobce. V článku Agentury Reuters, na který odkázal žalobce, se hovoří o odsouzení osob podílejících se na vraždách ve sporech o pozemky (k trestu smrti), ale s ohledem na to, že článek byl vydán v roce 2009, nelze v něm uvedené informace považovat za nasvědčující aktuálnímu skutečnému nebezpečí, jež by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo. I když se Informace Odboru azylové a migrační politiky nezabývala existencí sporů o pozemky v Egyptě ve vazbě na možnost jejich vlastníků obrátit se v případě problémů se třetími osobami na příslušné státní orgány, taková možnost obecně vylučována či zpochybňována nebyla. Jelikož byla pozdější výpověď žalobce, v níž žalobce tyto problémy uvedl, shledána nevěrohodnou (slovy dotčeného orgánu „zjevně účelovou“), nebylo namístě podrobné věcné posouzení takto uváděných důvodů. Krajský soud se závěrem žalované o nevěrohodnosti výpovědi žalobce uvedené v odvolání souhlasil. Krajský soud dále zmínil, že žalobce není zranitelnou osobou a neuváděl důvody, pro něž by bylo namístě uvěřit jeho tvrzení, že jím prvně uváděné důvody pro opuštění Egypta (cesta za prací) nebo pro nemožnost návratu byly nepravdivé. Neznalost anglického jazyka ani strach žalobce při zadržení policií takovými důvody nejsou, neboť žalobce si byl vědom toho, že je na území České republiky, a nezmiňoval žádné problémy se státními orgány v minulosti.

[4] Obecně je podle krajského soudu třeba přisvědčit tomu, že mezinárodní ochrana před skutečným nebezpečím vážné újmy ze strany soukromých osob může nastoupit až v případě, kdy takovou ochranu nejsou schopny či ochotny poskytnout příslušné státní orgány země původu. I kdyby tak byla pravdivá tvrzení žalobce uvedená v odvolání (a zopakovaná v žalobě), že z důvodu vlastnictví pozemků v Egyptě čelil vyhrožování ze strany soukromých osob, s ohledem na uvedené by taková skutečnost nemohla vést k závěru o existenci skutečného nebezpečí újmy ve smyslu čl. 3 Úmluvy.

[5] Krajský soud nepřisvědčil také námitce nepřiměřenosti stanovené doby vyhoštění. Dvouletou dobu vyhoštění lze s ohledem na časový úsek, který žalobce strávil na území České republiky (několik hodin), hodnotit jako poměrně přísnou, ovšem nikoli zjevně nepřiměřenou nebo excesivní. Zmínil, že žalobce překračoval hranice více států za pomoci převaděčů a v úkrytu. Krajský soud dále poukázal na to, že napadené rozhodnutí nevybočuje ze správní praxe v obdobných případech.

[6] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34, na který žalobce odkazoval, byla řešena primárně otázka, zda je uložení správního vyhoštění přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. V případě žalobce se však jednalo o odlišný případ, neboť na území ČR neměl žádné rodinné či jiné hlubší sociální vazby. V tomto ohledu ani nevznesl žádnou žalobní argumentaci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel nejprve namítá, že napadený rozsudek neobsahuje dostatečnou identifikaci osoby stěžovatele, neboť ve výroku chybí uvedení data narození. Dále shrnuje, že v předcházejícím řízení uvedl dostatečné důvody, pro které je znemožněno jeho vycestování, se kterými se správní orgány dostatečně nevypořádaly, a proto je namístě z nich vycházet. Rovněž nesouhlasí se závěrem žalované o ekonomických důvodech svého vycestování z Egypta, neboť potom, co byl jeho otec zavražděn při sporu o pozemky, stal se vlastníkem těchto pozemků. Zájemci o pozemky mu vyhrožovali smrtí, státní orgány ale nejsou schopny poskytnout účinnou ochranu, jelikož jsou zkorumpované a nefunkční. V Egyptě neexistuje nezávislá a spravedlivá justice. Informace o zemi původu a stanoviska Ministerstva vnitra jsou nedostatečná. Stěžovatel také požaduje, aby si soud opatřil a jako důkaz provedl zprávy nezávislých mezinárodních organizací (např. zprávu Amnesty International), která je v rozporu s použitými informacemi. Z této zprávy vyplývá, že v Egyptě dochází k hrubému porušování lidských práv, je potlačována svoboda projevu, soudy jsou nespravedlivé, v zemi dochází k násilí, mučení a jinému špatnému zacházení a k diskriminaci žadatelů o azyl. S ohledem na reálnou situaci v Egyptě se stěžovatel nemohl na nikoho obrátit s žádostí o pomoc a nemohl využít žádnou formu státní ochrany, neboť ta neexistuje. Pokud by tak učinil, své postavení před pronásledovateli by si pohoršil. Za tohoto stavu není možné jeho vycestování. Správní orgány ani krajský soud nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[9] Stěžovatel dále namítá, že se krajský soud ztotožnil s úvahou správního orgánu o nevěrohodnosti jeho výpovědi, aniž by přitom uvedl, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly.

[10] Stěžovatel také namítá, že dvouletá doba vyhoštění je s ohledem na individuální okolnosti nepřiměřeně přísná. Napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť správní orgány možné zásahy nezkoumaly, i když jsou povinny zkoumat přiměřenost vždy. Rozhodnutí správních orgánů jsou tedy nepřezkoumatelná, krajský soud přitom jejich pochybení nenapravil, když si neopatřil všechny potřebné a reálně dostupné podklady, z nichž by bylo možné aktuálně zjistit míru asimilace a integrace stěžovatele, jeho aktuální rodinné poměry, zdravotní stav i míru nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí.

[11] Stěžovatel rovněž namítá, že napadený rozsudek je nedostatečně odůvodněný. Krajský soud vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně se vypořádal s argumenty uvedenými v žalobě, nezabýval se řádně skutkovým stavem věci a uplatněné námitky pouze rekapituloval, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko, což mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[12] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, který nehodlá blíže komentovat.

Odkázala na spisový materiál a sdělila, že je přesvědčena, že její postup byl zákonný. Navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (podle usnesení Nejvyššího správního soudu dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS).

[15] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti nic netvrdil. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozhodnutí soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Jde proto k tíži stěžovatele, pokud v kasační stížnosti netvrdí důvody, pro které má být kasační stížnost přijatelná.

[16] Pokud krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k totožným závěrům jako žalovaná, nelze to hodnotit jako nepřezkoumatelnost; ta totiž „*nemůže být způsobena ani tím, pokud krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotí průběh správního řízení, ztotožní se s postupem správního orgánu a jeho závěry souhlasně aprobuje. Z uvedeného nelze dovozovat, že by se soud námitkami stěžovatele nezabýval, nepodrobil hodnocení žalovaného vlastním úvahám, ale pouze převzal jeho názory.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 – 36). Krajský soud své závěry řádně zdůvodnil a srozumitelně vysvětlil. Z napadeného rozsudku je též zřejmé, jak soud uvážil o žalobních námitkách.

[17] Rozsudek musí podle § 54 s. ř. s. obsahovat označení účastníků. Datum narození účastníka řízení nepředstavuje podle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 157 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, povinnou náležitost písemného vyhotovení rozsudku. V projednávaném případě jeho absence nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[18] Stěžovatelem uváděné důvody, pro které je znemožněno jeho vycestování, nepředstavují skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců; nejedná se totiž o obavy z pronásledování ze strany státní moci v zemi původu, nýbrž od soukromých osob (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2020, č. j. 2 Azs 229/2020 – 35). Pokud jde o přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, je především na něm, aby okolnosti, jež by měly být vzaty v úvahu, tvrdil. Soudu nelze důvodně vytýkat, že sám míru asimilace a integrace stěžovatele, případně jeho aktuální rodinné poměry či zdravotní stav, nezjišťoval

nad rámec toho, co plynulo ze samotných tvrzení stěžovatele a okolností souvisejících s jeho zadržením (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008-63, ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27 a ze dne 12. 3. 2020, č. j. 1 Azs 511/2019-38).

[19] Ostatní argumentace stěžovatele míří výlučně proti důvodům rozhodnutí žalované, nikoliv napadeného rozsudku. Námitky zde uvedené jsou nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se jedná o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2020, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 8 Azs 38/2020 - 64, a ze dne 30. 6. 2022, č. j. 2 Afs 115/2020 - 42).

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud tudíž kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, či ze dne 25. 8. 2021, č. j. 1 Azs 119/2021 - 55). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, avšak nevznikly jí žádné náklady nad rozsah její úřední činnosti, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu